

1. ஐந்தாம்

(இரவா! அவள் மாடியில் நின்றபடி தான் வரச்
சொல்லியிருந்த காதலனை எதிர்பார்க்கின்றாள்.
அவன் வருகின்றான்.)

காதலன்
என்மலே உன்றனுக் கதெத்தனை அன்படி!
என் உயிர் நீ தான்! என்னுடல் நீ தான்!
உன்னையன்றி இவ் வுலகின் ஆட்சியும்
பொன்னும் வணைடனே, புகழும் வணைடனே.
காத்திருப் பனே எனக் கழறினை வந்தனே.
பித்திருக் கும் உன் புதுமுகம் காட்டினை.
மாளிகை உச்சியின் சாளரம் நீ நங்கி
நிலணையினகை கால்விரல் பற்றித்
தொத்தும் கிளிபோல் தொடர்ந்திறங் குவதாய்
முத்தமிழுத் தஞ்சல் எழுதினை! உயிரே
இறங்கடி ஏந்தும் என்கை நோக்கி!
(அவள் நிலணி வழியாக இறங்குகிறாள்.)

காதலன்
வா பறந்து! வாவா மயிலே!
(அவளைத் தோளில் தாங்கி இறங்குகிறான்.)
காதலன்
வளைந்தது கையில் மாம்பழக் குலகைக்கிளை!
ஓரோரம் முத்தம் உதவா. சரி! பற!
(இருவரும் விரைந்து சினென்று அங்கிருந்த ஓர்
குதிரமலே ஏறி அப்புறப் படுகிறார்கள்.)

2. ஐந்தாம்

(இருவரும் ஒரு சோலையை அடக்கிறார்கள்.
குதிரையை ஒரு மரத்தில் கட்டி)
காதலன்
வந்து சேர்ந்தோம் மலர்ச்சோலைக்கண்!
என்னிரு தோளும் உன் உடல் தாங்கவும்,
உன்னிரு மலர்க்கைகள் என்மயெ தழுவவும்
ஆனது! நகரினை அகன்றோம் எளிதில்!
(இருவரும் உலாவுகின்றனர்.)

காதலன்
சோம்பிக் கிடந்த தோகை மாமயில்
தழைவான் கண்ட மழைவான் என்று
களித்தாடா கின்றது காண்டி! வியப்பிது!
(சிறிது தொலைவில் செல்லுகிறார்கள்.)

3. ஐந்தாம்

காதலன்

Written by
Monday, 25 August 2008 11:36 -

குள்ளமும் தடிப்பும் கொண்ட மாமரத்
திருகிளை நடுவில் ஒருமுகம் திரிந்தது!
சுருங்கிய விழியான்; சுருண்ட மயிரினன்;
இழிந்த தோற்றத்தன் என்னபார்க் கின்றான்?
நமனைநோக்கி ஏனவன் நகரு கின்றான்?
உற்றுப் பார்! அவன் ஒருபெருங் கள்வன்.
காலடி ஓசை காட்டாது மெல்லஅக்
கொடியோன் நம்மதே குறியாய் வருவதை
உணர்க! அன்புக் குறியாய் உணர்க!
(தம்மை நோக்கி வரும் அத் தீயனை
இருவரும் பார்க்கிறார்கள்.)

4. செவ்வாய் (செவ்வாய்)

காதலன்
வெகுளியை என உளத்து விளக்கி கின்றான்வன்!
புலியாய்ந் திடும் எனில் போய் ஒழிந் திடும்நரி!
(காதலன் கண்ணிற் கனல் எழுகின்றது. தன்
உள்ளங்கை மடங்குகின்றது. அந்தக் கள்வன்
தன்னை நெருங்குவதையும் காதலன் காணும்
கின்றான். காதலி காணுகின்றாள்.)

5. செவ்வாய்

காதலன்
நட்டும் வீழ்ந்தான் நடவ தடும்மாறி!
கள்ளுண்டான். அவ் வளெளத்தி லதேன்
உள்ளம் கரத்தான். உணர்வி ழந்தான்.
உடனே தது முன்பல் ஒழுகிற்று சுருதி!
(இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்.)
காதலன்
ஆந்தைபோல விழித்தான். அடங்காச் சிரிப்பை
நமக்குப் பண்ணே நல்விருந் தாக்கினான்.
(இருவரும் மறுபுறம் செல்லுகிறார்கள்.)

6. செவ்வாய் (செவ்வாய்)

காதலன்
என்ன முழக்கம்? யார் இங்கு வந்தனர்?
காலபட்டாச் சுருக கலகல என்றது.
(உறையினின்று வாளை உருவும் ஓசை கேட்கிறது.)
காதலன்
எவனோ உறையினின்று ருவினான் வாளை;
ஒலிஒன்று கிலுக்கென்று கேட்டது பண்ணே!
ஒருபுறம் சற்றே ஒதுங்கி நிற்பாய்.
நினது தந்தை நீண்முடி மன்னன்
அனுப்பிய மறவன் அவனே போலும்!
(காதலி ஒருபுறம் மறைந்து, நடப்பதை
உற்று நோக்கியிருக்கிறாள்.)

காதலன்
(தன்னதெதிர வந்து நின்ற மறவனநோக்கி)
அரசன் ஆணையால் அடந்தவன் நீ யோ?
முரசு முழங்கும் முன்றிலுக் கப்பால்
அரண்மனை புனைந்த அழகு மாடியில்
வதை தப்பி மாலையை வாடாது கொணர்ந்தது
இத்தோள்! உனைஇங் கதெதிர்ப்பதும் இத்தோள்!
நரேழை இன்றி நிலைக்காது வாழ்வனெக்
கோரி அவளகைக் கொணர்ந்ததும் இத்தோள்!
போர்மற வரசுழ் பாரே எதிர்ப்பினும்
நரேல் எதிர்க்க நினதைத்தும் இத்தோள்!
உறையி னின்ற வாளை உருவினனே.
தமிழ்நாட்டு மறவன் நீ தமிழ்நாட்டு மறவன் நான்
என்னையும் என்பால் அன்புவதை தாளையும்
நன்று வாழ்த்தி நடவந்தவழி!
இலகைனில் சும்மா இராதே; தொடங்குபோர்!
(வாட்போர் நடக்கிறது.)
காதலன்
மாண்டனை! எனவாள் மார்பில் ஏற்றாய்;
வாழி தோழா! நின்றபெயர் வாழி!
(வந்தவன் இறந்து படுகிறான்.)

7. ஐஐஐஐஐஐ

(காதலன் தன் காதலியதைத் தடேசச் சலெக்கிறான்.)
காதலன்
அன்பு மலெல்லியல், அழகியோள் எங்கே?
பெருவாய் வாட்பல் அரிமாத் தின்றதோ!
கொஞ்சும் கிள்ளை அஞ்ச அஞ்ச
வஞ்சக் கள்வன் மாயத்திட் டானோ!
(தடேசச் சலெலுகின்றான். பல புறங்கனிலும்
அவன் பார்வை சூழல்கின்றது.)

8. ஐஐஐஐஐ

(காதலி ஒருபுறம் இறந்து கிடக்கிறாள். காதலன் காணுகிறான்.)
காதலன்
ஐயகோ அவள்தான்! அவள்தான்! மாண்டாள்.
பொரிவிழிக் கள்வன் புயலனைத் தோன்றி
அழகு விளக்கை அவித்தான்! நல்ல
கவிதையின் சுவையைக் கலதைத் தான் ஐயகோ!
என்றன் அன்பே, என்றன் உயிரே!
என்னால் வந்தாய், என்னுடன் வந்தாய்.
பொன்னம் உன்னுயிர் போனது! கருதியின்
சுற்றில் மிதந்ததுன் சாற்றுச் சுவையுடல்!
கண்கள் பொறுக்குமோ காண உன்னிலை?
எண்ணம் வெடித்ததே! எல்லாம் நீ என
இருந்தனே; இவ்வகை இவ்விடம் இறந்தாய்!

Written by

Monday, 25 August 2008 11:36 -

தனித்தனே, உய் விலை. தயைலடே, தயைலடே!
என் பால் இயற்கை ஈந்த இன்பத் தைச்
சுவைக் குமுன் மண்ணில் சுவர வதைத்துக்
கண்ணீர் பரெக்கிநான் கதற வதைத்ததே!
ஐயக்கோ பிரிந்தாய்! ஐயக்கோ பிரிந்தாய்!

9. ஐயக்கோ

கல்வி இல்லார்க்குக் கல்வி ஈகிலார்
செல்வம் இல்லார்க்குச் செல்வம் ஈகிலார்
பசிப்பிணி, மடம்பைப் பரிமலே ஏறி
சாக் காடு நோக்கித் தனிநடை கொண்டது!
அன்போ அருளோ அடக்கமோ பொறுமையோ
இன்சொலோ என்ன இருத்தல் கட்டும்?
வாழான் ஒருவன் வாழ்வானைக் காணின்
வீழ இடும்பை விளக்கின் றானே!
வயைம் உய்யு மாறு
செய்வன செய்து கிடப்பனே இனிதே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt202>